

1	Tur, kur dienu vizēj gaisi, Vakaru vēl atviz blāzma, Tur, kur vasar gulēj saule, Ruden zeltītas vēl lapas.
2	Zaļa zāle, sīka nora, Zilu puķu paklājīņa Visapkārt sastājuši Sila koki sargādami.
3	Zelta kārklos saule sēd, Smiltīs laime rušināja, Krastā gulēj' Daugaviņa, Kājas mirka ūdenī.
4	Ak tu, krūzīt! Kā nu tā? Kaklis nost, tik vienas suķes, Beigtas raibās glāžu puķes, Ak tu, krūzīt puķotā!
5	Vizuļotu ūdens virsu Visas trijas runājās, — Laimes pirksti smiltis bārsta: Ziedi birst un tauriņ-rozes.
6	Kas visu izteic bez mēles? Man saka: tā grāmata, Ar viņu labākās spēles Un mīlākā saruna.
7	Ziemsvētku eglīte Mežiņā stāv un smaida, Sapņu pilna galviņa Nez' ko gaida.
8	Es gribu apsēsties Uz paša kuģa gala, Tur manim redzēsies Viena un otra mala. <i>Kā ūdens šķeļas!</i> <i>Kā viļņi gar abām malām veļas!</i>
9	No kalna lejā pērkons kāpj. Viņam pa priekšu migla rāpj, Viņam iepakaļ vētra nāk, Brīk un brāk.
10	Vasaras rītu Laimiņa staigā. Pār lauku sijā Dimanta rasu.

11	Jauns balts bērziņš Iznācis pļavā; Vienā kreklā, Basām kājām.
12	Mākonītei balti svārki Zeltītām kroķītēm, Mākonītim puspelēki, Melniem sprogu pušķīšiem.
13	Vakarā nokrita Jūras vidū – Visa jūra laistījās Vienā zeltā.
14	Bij manam tēvam Liela, balta ķēve; Bij tēva ķēvei Liels, balts kumeļš; Bij ķēves kumeļam Podziņa kaklā.
15	Zaļi un smaidoši Lauki un noriņas, Viegliņos ratiņos Vēji tur braukā.
16	Tauriņi skraida, Saulgozī klaida, Pasūcot medu, uz puķītēm slīd.
17	Brālītis un māsiņa Dārzā sēd uz mauriņa, Rokās jaunā bilžu rota, Tā tiem lasīšanai dota.
18	Kasmanim kaitēja Putniņam būt, Uz zaļa zara Mūžiņu vadīt?
19	Snigu, snigu, snigu, Kā sniedziņš snieg! Kājas stigu, stigu Sniedziņā stieg.
20	Leknajā pļavā Pļāvējs dzen vāli Pa zaļo zāli, Ka šķind tik vien.
21	Stingušais zariņš Guļ, bet sapņo: Par sauli, par ziedoni,

	Par zaļām lapām.
22	Tu mīlā, mīlā māmiņa, Par visu vairāk mīlu tevi – Man balta dzīves taciņa: Tu savu sirsniņu man devi.
23	Pašapzinīgi un cienīgi Sēd runcis nu, izgāzis krūti: “Nu, gleznojat manu ģīmetni,- “Tik skaistu kā es – būs gan grūti.”
24	Vējš augtākās priedes nolauza, Kas kāpās pie Jūrmalas stāvēja,- Pēc tālēm tās skatieniem gribēja sniegt, Ne slēpties tās spēja, ne muguru liekt.